

ת"ד 4518/03/17 - מדינת ישראל נגד ליאורה צבי - נוכחת

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

ת"ד 4518-03-17 מדינת ישראל נ' צבי

בפני	כבוד השופטת ענת יהב
מאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד רונית עמר
נגד	ליאורה צבי - נוכחת ע"י ב"כ עו"ד צ'רלי סבג - לא נוכח
נאשמת	

גזר דין

ביום 24.06.20 ולאחר ניהול הוכחות, הורשעה הנאשמת בעבירות של **נהיגה שברמזור אור אדום בנסיבות מחמירות** עבירה לפי תקנה 22(א) לתקנות התעבורה, ו**נהיגה בקלות ראש** עבירה לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה וכן **בעבירה של גרימת חבלה של ממש** לפי סעיף 38 (3) לפקודת התעבורה.

כתב האישום בו הורשעה מתאר, כי ביום 18.11.16 נהגה הנאשמת ברכבה בעיר רמת גן ברחוב רש"י מצפון לדרום והתקרבה לצומת עם רחוב ז'בוטינסקי, כאשר הנאשמת נכנסה לצומת בזמן שאור אדום נראה ברמזור, כך בעודה נכנסת לצומת בניגוד לאמור ברמזור, התנגשה ברוכב אופנוע אשר נכנס לצומת בחסות האור הירוק.

כתוצאה מן ההתנגשות נהג האופנוע נחבל חבלות קשות, חבלת ראש חמורה ביותר, עם זעזוע מוח, הכרה מעורפלת והפרעה קוגניטיבית. בנוסף נגמרו לו חבלות גופניות בדמות שברים מרובים ביד, בעצמות הפנים ובעקבות חבלות אלו, הונשם, הורדם ועבר ניתוח ואשפוז לתקופה ממושכת.

ביום 18.10.20 טענו הצדדים בפני לעניין העונש:

טיעוני ב"כ המאשימה:

ב"כ המאשימה עומד על כך, שהנאשמת הורשעה לאחר ניהול הוכחות ארוך ולא נטלה אחריות על מעשיה, לפיכך אינה זכאית להנחת הודיה, אשר יכלה לתרום ולקצר באופן משמעותי את הטיפול בעניינה.

בנוסף, טוען כי להליך ההוכחות הוזמנו מספר העדים המקסימלי (כולם), שבניהם רופאים, מומחים ואף סבור, כי נוכחותם לא הייתה נחוצה כלל. על כן, מבקש מבית המשפט להתייחס לעניין ולשקול הטלת הוצאות המשפט על הנאשמת.

לעניין עמדת רוכב האופנוע אשר נפגע מצוין כי, בהתאם לזמן שבו הגיד עמדתו, קרי 18.11.19, לא חזר לעבוד, סובל מכאבים, לפעמים נתקל בבעיות זיכרון. לעניין העונש הביע עמדה, כאשר אינו מעוניין שהנאשמת תעביר ימיה מאחורי סורג ובריח אלא, עונש חינוכי בלבד בדמות שלילת רישיונה.

לסוף דבריו, מפנה לפסיקה ממנה מבקש לבסס מתחם ענישה של מאסר פסילה בפועל ארוכה ורכיבי ענישה נוספים ומבקש לגזור על הנאשמת מאסר לתקופה של 6 חודשים בדמות עבודות שירות, פסילה בפועל, מאסר על תנאי לצד פסילה על תנאי וקנס.

טיעוני ב"כ הנאשמת:

מתייחס לפסיקה אליה היפנתה המאשימה, מאבחן אותה וטוען כי אף לא אחד מן המקרים, דומה למקרה שבפנינו, לא עובדתית ולא תוצאתית, שכן הפסיקה שהביא קיצונית למקרים קצה כאשר החבלות שם, קשות מן החבלה שנחבל רוכב האופנוע.

ממשיך ומפנה לעברה התעבורתי של הנאשמת אשר הוא ללא רבב, על אף שאוחזת ברישיונה מזה 40 שנה ובאופן אינטנסיבי מדי יום.

מדגיש לעניין מחדלי החקירה בדמות, תקינות הרמזורים, אי הבאתו של רוכב האופנוע שנפגע, העדר עדותו שהינה ההכרחית להבנת האירוע וחוסר מאמץ מצד המאשימה להביא עדות זו, גם לאחר 3 שנים, זאת בניגוד לכך, שניתן להבין שהיה אפשר לתקשר עם הנפגע בהמשך ולאחר שהשתקם.

עוד טוען לגבי החבלות, כי אין בית המשפט יכול להתייחס למצבו כיום אלא, למצבו בזמן קרות התאונה שכן, זהו המידע היחידי, הנוגע למצבו הגופני של רוכב האופנוע הנפגע שמצוי בידי המאשימה, שעליו התבססו האישומים.

מבהיר, כי גם במידה ואכן ישנה רשלנות מצד התנהגותה של הנאשמת, הרי מדובר ברשלנות מזערית ועומד על גרסתה כי אכן עצרה לפני כניסתה לצומת.

בנוגע לאינטרס הציבורי, מפנה ב"כ הנאשמת לתגובתה של אשת הנפגע אשר ביקשה שיניחו להם לנפשם ושיתנו להם לחיות בשקט כי אינם רוצים כלום, כך סבור כי האינטרס הציבורי נמוך.

לסוף דבריו, שיש להתייחס למצבה הנפשי מאז קרות התאונה וכן להתחשב בצורכה היומיומי בהחזקת הרישיון של הנאשמת. ובזאת מבקש עונש מידתי שגם במידה ויכלול פסילה, תהיה מופחתת ככל שניתן.

טיעוני הנאשמת:

מצרה על האירוע ואף מגלה אמפטיה לנפגע. מסבירה שהאירוע השפיע רבות על חייה, על מצבה הנפשי ובעיקר הגופני. מעידה, כי כל חייה עסקה בטיפול באנשים, מנחה צוותים חינוכיים ואכן נמצאת בנתינה כל חייה. מוסיפה כי הטיפולים הם יומיומיים ואכן מצריכים רשיון.

דין:

קביעת מתחם העונש ההולם:

קביעת מתחם עונשי ההולם את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התחשבות בערך החברתי אשר נפגע, מידת הפגיעה, מדיניות הענישה הנהוגה בבתי המשפט ושיקלול נסיבות הקשורות לביצוע העבירה ואשר מפורטות בסעיף 40 (א) לחוק.

הערך החברתי אשר נפגע כתוצאה מנהיגתה הרשלנית של הנאשמת הינו הערך החשוב של שמירת שלמות גופו ובטחונו של אדם כשבעניינו נפגע רוכב אופנוע, אשר נפגע חבלות של ממש כפי שפורט בכתב האישום.

ערך זה הובע והודגש לא אחת בפסיקה, ראה ברע"פ 2996/13 נייזוב נ' מד"י: "החובה לשמור על חוקי התנועה היא בחינת "ונשמרתם מאוד לנפשותיכם" (דברים ד', ט"ו), שמירה לא רק על חייו של אדם עצמו אלא גם על חיי הזולת."

מידת הפגיעה בערך זה הינה ברף הבינוני - גבוה, שכן הנפגע נפגע בחבלות של ממש, נפגע בחבלת ראש קשה שהצריכה אישפוז ארוך ואף הייתה פגיעה קוגניטיבית, וכן שברים מרובים הגופו.

בעניין זה אומר, כי יש חסר רב, שכן עדות מפיו לא נלקחה, תחילה משום שלא היה ניתן, היה מחוסר הכרה וזנקק לטיפול ואולם בהמשך ותוך כדי ניהול ההוכחות הובהר באמצעות בת זוגן שקיבל חזרה את רישיון הנהיגה שלו ולא שמעתי מה מצבו היום ומה ההשלכות של אותן החבלות, לפיכך כמובן, שאתייחס אך ורק לעובדות המצויינות בכתב האישום עליהן הורשעה הנאשמת.

מדיניות הענישה הנוהגת:

תחילה נציין את הענישה בסעיף 38 (3) לפקודת התעבורה, שם נקבעה סנקציה של פסילת מינימום של 3 חודשים למי שחבל בנהיגתו חבלה של ממש באחר, אולם כמובן שרף הרשלנות, טיב החבלות, ההשלכות שלהן על חיי הנפגעים יהיה בהם כדי לקבוע מהי תקופת הפסילה הנאותה בנסיבות אלו.

המאשימה היפנתה למספר פסקי דין, שלטעמי נמצאים ברף העליון של הענישה הנוהגת, אך גם אינם דומים למקרה שבפנינו:

רע"פ 458/15 **אמנון מחבוש נ' מדינת ישראל**- שם נגזר דינו של הנאשם ל- 8 חודשי מאסר, בנוסף לרכיבי ענישה נוספים, בנסיבות המקרה נקבע, **שרשלנותו** של הנאשם הייתה **גבוהה** ותוצאת התאונה הייתה **קטיעת כף** רגלו של הנאשם.

רע"פ 7257/12 **גדעון סנדרוביץ נ' מדינת ישראל**- נגזר עונש של 6 חודשי מאסר ו- 6 שנות פסילה, שם דובר בפגיעה בהולכת רגל על גבי מעבר חצייה, כשהנאשם לא האט את נהיגתו, כתוצאה מן הפגיעה נפגעה הולכת הרגל פגיעה רב מערכתית- קוגנטיבית ופיסית- קשה ביותר, הורדמה והונשמה במשך מספר חודשים, ולאחר 8 חודשי שיקום זקוקה לעזרת 2 מטפלים צמודים.

עפ"ת 35330-03-20 מדינת ישראל נ' עבדי- ערעור של המדינה על גזר הדין של בית המשפט לתעבורה שהשית 9 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות ו- 5 שנות פסילה על נאשם שנהג ברשלנות גבוהה תוך שנהג במהירות שאינה תואמת את תנאי הדרך סטה מנתיב נסיעתו ועקף קו לבן רצוף ופגע בנהגת הרה כשפגע בה בחבלות של ממש וגרם לה לנכות של 100% וכן להולדת התינוקת שאף נפגעה כתוצאה מאותה הפגיעה. בית משפט המחוזי קובע שמדובר ברשלנות רבתי ומשנה את רכיב המאסר ל- 6 חודשים, אך כך שירוצו במאסר ממש.

רע"פ 3616/13 **רמו רז נ' מדינת ישראל**- הנאשם פגע בשני הולכי רגל אשר חצו במעבר חצייה, אחד מהם נותר נכה ולאור עברו התעבורתי המכביד יחסית לוותק הנהיגה גזר בית המשפט 12 חודשי מאסר ופסילת רישיון נהיגה למשך 5 שנים ורכיבי ענישה נוספים, כאשר בית המשפט המחוזי הקל ברכיב המאסר והעמידו על 8 חודשים.

לעניין הפסיקה שהיפנתה אומר, כי מדובר במקרים שבהן החומרה ניבטת מכל פרמטר, ראש וראשון הוא לעניין הרשלנות הגבוהה שבהתנהגות הנאשמים, כאשר בעניינה של הנאשמת שבפניי קבעתי כי רשלנותה אינה גבוהה כלל וכלל ומדובר במי שעצרה לפני הצומת ובהיסח הדעת ותוך שטעתה באור הרמזור שמכוון אותה החלה בנסיעה איטית אל תוך הצומת.

עוד, שפסקי הדין מדובר בחבלות קשות מאוד שהותירו את המעורבים נכים בדרגות גבוהות ועוד מדובר במי שעברם התעבורתי מכביד, מה שאין כך במקרה זה.

אפנה לפסיקה נוספת :

עפ"ת (מרכז) 23981-11-11 **קרני נ' מדינת ישראל** - שם נהג אוטובוס אשר חצה את הצומת באור אדום פגע פגיעה קשה באם וביתה, בית משפט הטיל עליו עונשים של 6 חודשי מאסר, פסילה למשך 10 חודשים ורכיבי ענישה נוספים.

רע"פ 8767/13 **שמעון לביא נ' מדינת ישראל** - נהג אשר לא נתן זכות קדימה ופגע ברוכב אופנוע - ביהמ"ש העליון אישר עונש של 10 חודשי פסילה בפועל, פסילה על תנאי וקנס.

ברע"פ 8588/16 משה נ' מדינת ישראל, נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם שהורשע בגרימת תאונת דרכים בעבירות של גרימת חבלה של ממש, נהיגה בקלות ראש וברשלנות, סטייה מנתיב ונהיגה במהירות בלתי סבירה. הנאשם נסע במהירות מופרזת בכביש עירוני ובעיקול סטה לנתיב הנגדי והתנגש באופנוע. כתוצאה מהתאונה נזקקה רוכבת האופנוע לאשפוז, לניתוח ולמעקב אורטופדי. בית המשפט השית על הנאשם 6 חודשי מאסר בעבודות שירות, פסילה למשך 36 חודשים, 6 חודשי פסילה על תנאי למשך 3 שנים, 7 חודשי מאסר על תנאי, קנס והתחייבות. הערעורים על העונש נדחו.

בעפ"ת (ת"א) 24519-02-15 מוטולה נ' מדינת ישראל, נדון ערעורו של נאשם שהורשע בעבירות של אי ציות לתמרור עצור וגרימת תאונת דרכים בה נחבל רוכב אופנוע חבלה של ממש. כתוצאה מהתאונה נכרתה רגלו של רוכב האופנוע ונגרמו לו שברים נוספים. כיוון שנקבע כי רשלנותו של הנאשם לא הייתה גבוהה היות ועצר מספר פעמים לפני התמרור נגזרו עליו מאסר בפועל למשך 3 חודשים לריצוי בעבודות שירות, פסילה למשך 11 חודשים, פסילה על תנאי וקנס. נוכח עברו המקל יחסית של הנאשם, בוטל עונש המאסר בעבודות שירות שהוטל עליו.

בת"ד (י-ם) 3081-08-15 מדינת ישראל נ' ברדוגו, מיום 2.4.17, הורשעה נאשמת בעבירות של התנהגות הגורמת נזק, נהיגה בקלות ראש, גרימת חבלה של ממש ואי מתן זכות קדימה בפנייה שמאלה. הנאשמת פגעה ברוכב אופנוע שנסע בנתיב הנגדי. כתוצאה מהתאונה נחבל רוכב האופנוע ונגרמו לו שברים שהצריכו ניתוח. לאחר התאונה השתפר מצבו של רוכב האופנוע באופן ניכר וטרם נקבעו לו אחוזי נכות. בית המשפט קבע כי כיוון שהנפגע שב לתפקוד מלא, לנוכח העדר עבר פלילי או תעבורתי לנאשמת ומכוח עקרון ההדרגתיות בענישה אין מקום להטיל על הנאשמת מאסר בפועל. על הנאשמת הושתו צו של"צ בהיקף של 90 שעות, פסילה למשך 10 חודשים, קנס בסך 1,000 ₪, התחייבות, פסילה על תנאי וצו מבחן למשך שנה.

בנוסף ב בת"ד (ת"א) 188-11-14 מדינת ישראל נ' אסעד, מיום 5.3.15, הורשע נאשם בנהיגה בקלות ראש ובגרימת חבלה של ממש. שם נאמר:

"טווח הענישה בתאונות שתוצאתן גרימת חבלה חמורה הינו פועל יוצא של חומרת הרשלנות, כמו גם חומרת הפגיעות שנגרמו והשלכותיהן על חיי הנפגעים.

ברף העליון מצויים גזרי דין בהם הושתו עונשי מאסר בפועל מאחורי סורג ובריה, בנוסף לעונשי פסילה של מספר שנים, מקום בו תוצאות התאונה היו חמורות וקשות, כאשר היה כ"פסע" בין לבין גרימת מוות, כאשר המעורבים בה נפגעו קשה, עברו ניתוחים קשים, אישפוז ארוך והליכי שיקום ממושכים, אשר ספק אף אם השיבו את מצבם לקדמותו עובר לתאונה.

מנגד, ברף התחתון מצויים מקרים בהם על אף החבלות החמורות מצא ביהמ"ש משיקולים מיוחדים שפורטו בהחלטתו, שלא לשלוח את הנאשם למאסר ובמקרים אלו שברף התחתון נגזרו עבודות שירות ואף עונש הפסילה בפועל נמדד לעיתים בחודשים ולא בשנים."

מכל המקובץ לעיל, הרי שמתחם הענישה בעבירות אלו נע אף בין מאסר ע"ת ועד מאסר של מספר חודשים אף בעבודות שירות, **פסילה בפועל של 4 - 24 חודשים, פסילה ע"ת וקנס**. קביעת העונש בתוך המתחם הינה לפי מידת הרשלנות והעבירות המיוחסות לנאשם בכתב האשום ולפי חומרת הפגיעה במעורבים ומצבם לאורך זמן, וכן בהתחשב בנסיבותיו של הנאשמת.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה:

בעפ"ת 37974-07-12 סנדרוביץ נ' מד"י, חזר כב' השופט בן יוסף על ההלכה "שחומרת הענישה בעבירות תעבורה גדלה ככל שחומרת הפגיעה בנפגע התאונה ונזקיו גדלים".

בענייננו, אין לנו, מלבד עמדה של הנפגע לעניין העונש, התייחסות רפואית עדכנית למצבו שבו נתון כעת הנפגע. אמנם, ניתן ללמוד על חומרת חבלותיו מהדוחות הרפואיים המפורטים ומעדויות הרופאים שהגיעו לעדות וכן מעצם העובדה שלא ניתן היה לקבל את גרסת הנפגע סמוך לאירוע ולכן הגיעה בת זוגתו במקומו לספר את שעובר עליו, ועדיין, קיים חסר משמעותי של הבנת מצבו הרפואי ונכותו, שנותרה אם נותרה מהי ובמה היא מסתכמת.

כאן יש להדגיש שבת זוגו שהעידה, כל אשר ביקשה הוא להניח להם ושאין לבני הזוג ובעיקר לנפגע עניין עם תוצאת ניהול תיק זה, גם הדברים שאמר ב"כ המאשימה נסמך על שיחה שבוצעה עם הנפגע לפני כשנה, כך שהיום לא ניתן להבין מה מצבו. לכל זה יש להוסיף ולהדגיש שהנפגע קיבל את רישיון הנהיגה לאחר מספר חודשים, כך על פי עדות בת הזוג שהעידה בפניי (במקומו), לפיכך כפי שיש לעשות, כל מחדל או חוסר ידיעה שלא בא על סיפוקו עד לשלב הזה של הדיון, צריך שיחשב לקולא ולטובת הנאשמת.

מידת הרשלנות הנאשמת

בהכרעת הדין קבעתי כי הנאשמת, כפי שהעידו עדי הראיה והיא עצמה, אכן, עצרה עצירה מוחלטת כאשר ראתה את האור האדום ברמזור ובהיסח הדעת החלה בגלישה איטית אל תוך הצומת, בעוד הרמזור אדום. זאת, בהינתן מצב הדברים, שאין בידי את עדותו של הנפגע, שכן גם אופן נשיאת אחריותו לא הונחה בפניי, כך שאינני יודעת דבר על אופן נהיגתו של המעורב כמו שאיני יודעת דבר על תקינות הרמזורים אותה העת (דבר שלא היה בו כדי להפחית מאחריות הנאשמת לתאונה), אולם כפי שציינתי בהכרעת הדין, אמנם המחדלים, רבים ככל שיהיו בתיק זה אינם מביאים לזיכוייה של הנאשמת, אולם יש בהם כדי להשפיע, לטובתה לעניין מתחם הענישה, שכן כל נתון שנותר בערפל הרי שיילקח לטובתה.

מכאן, ומאחר שעצרה בצומת, אך ככל הנראה בהיסח הדעת טעתה וחשבה כי האור בכיוון נסיעתה השתנה לירוק והחלה בנסיעה, הרי שמדובר במי שנהגה על פי הכללים, לא ניסתה להספיק ולעבור בצומת תוך פזיזות ואדישות, אזי יש

ללמוד ולייחס לה רשלנות נמוכה ונקודתית

אין להתעלם, כמובן, מחומרת העבירה שבכניסת הרכב לצומת באור אדום, עבירה מסוכנת שעלולה להסתיים בתוצאות קשות ואף במוות. אולם לא דומה מי שעצר והתכוון לתת זכות קדימה, למי ששעט אל תוך הצומת.

מכל אלה, ומפאת חוסר המידע המהותי אשר לא הונח בפניי, הרשלנות שבהיסח הדעת הינה ברמה נמוכה שביכולתה להשפיע על אופן נשיאת העונש (פרשת קטנוב- בעפ"ת (ת"א) 9298-02-15 **קטנוב נ' מדינת ישראל**).

חומרת הפגיעה של הקרבן:

הנפגע, כך עולה מן הראיות המועטות שהונחו בפניי, בדמות המסמכים הרפואיים, תיעוד הטיפול שקיבל וכפי העולה מכתב האישום, נחבל קשות, הורדם, הונשם והוצרך לניתוח עקב פגיעת ראש. תוצאות התאונה, לעת הזו, נמנים בפיסת מידע שעולה מן עדותה היחידה בעניין, של אשת הנפגע. דבר זה מעלה קושי בבחינה אבייקטיבית של מצבו הרפואי היום. כל שכן, ניתן להסיק מן פיסות המידע המצויות בפניי כי הוחזר לו רשיונו, אך עדיין מתקשה בפעולות קוגניטיביות שונות.

אדגיש, כי לא ניתן להתעלם מהעובדה שהנפגע לא התייצב בבית המשפט, לא הציג את מצבו הרפואי ואת עמדתו, לא שיתף פעולה לעניין זה עם המאשימה ובהתחשב בכך שלא הוצגו בפניי כל נתונים עדכניים אודותיו, סבורני שבנסיבות שנוצרו במקרה זה, רף העונש התחתון יהא נמוך מן הרף לו עתרה ב"כ המאשימה במסגרת טיעוניה.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה - סעיף 40א לחוק העונשין:

הנאשמת, מחזיקה ברישיונה מאז שנת 1986 ועברה נקי ללא רבב. עברה התעבורתי מעיד עליה כי היא נהגת זהירה ומקפידה על חוקי התנועה בכל שנותיה על הכביש. הנאשמת אשת מקצוע מטפלת ואף מעבירה קורסים לאנשי חינוך. מפנה להתארכות הליך זה והעובדה כי 4 שנים נגזלו ממנה כתוצאה מהתאונה הקשה, מצבה הפיזי והבריאותי שזאת הביאה עליה.

מצרה על תוצאות התאונה הקשות, מביעה אמפטיה, אולם אומר שאיני מבינה מדוע היה צורך בהתארכות ההליך זמן כה רב, אפילו כאשר נאשם מחליט שרוצה לנצל זכותו על פי החוק ולנהל הוכחות ואומר שלולא טענה בפניי על חוסר הבנה בהליך זה והאמנתי לה, ייתכן שהייתי שוקלת הטלת פיצוי כספי משמעותי על כך שהובאו כלל הרופאים לעדותם, כאשר היה צורך באחד בלבד ובזה נמצאנו מבטלים את זמנם היקר בהצלת חיים.

לאור כל זאת, חומרת הפגיעה של הנפגע, רמת רשלנותה של הנאשמת, מחדלי החקירה אשר הותירו את בית המשפט חסר מידע הכרחי וכן עברה התעבורתי של הנאשמת, שהינו ללא רבב, איני יכולה לקבל את טענת המאשימה לרף

הגבוה שאותו ביקשה להטיל על הנאשמת. על כן, אני קובעת את העונשים הבאים:

1. פסילה בפועל של 6 חודשים. מן הפסילה ינוכו 60 ימי הפסילה המנהלית אותם ריצתה הנאשמת, הפסילה תחל עד ולא יאוחר מיום 1.3.2021

הנאשמת תפקיד את רישיונה במזכירות בית המשפט עד למועד זה, ללא הפקדת הרישיון, הנאשמת תהא פסולה מלנהוג אך הפסילה לא תימנה.

2. פסילה ע"ת של 5 חודשים למשך למשך שנתיים מהיום.

3. קנס בסך 3,000 ₪. הקנס ישולם עד ולא יאוחר מיום 1.03.2021

4. מאסר על תנאי של חודשיים, זאת על תנאי למשך תקופה של שנתיים שלא תעבור עבירה של תאונה שתוצאתה חבלה של ממש.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בת"א בתוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, י"ג כסלו תשפ"א, 29 נובמבר 2020, במעמד הצדדים.